

bør tage ved lære af og knytte til resten af uddannelsessystemet.

Det er jo sådan for folkeskoleelever og gymnasieelever og andre ungdomsuddannelseselever, at de for det meste vil have én lærer, som de føler sig tæt knyttet til. Og taler vi om folkeskoleområdet, så vil det samme jo selvfølgelig også gøre sig gældende for de lidt vanskelige og skæve elever, som vi måske ikke ser i ungdomsuddannelserne i dag, nemlig dem, som falder helt ud.

Hvis man nu gav frihed til at vælge en vejleder, så ville det i praksis betyde, at alle lærere skulle have et antal løse timer til vejledning, og at den enkelte lærer skulle kunne køre et parløb med den professionelle vejleder, der er ansat på skolen, om vejledningsforløbet. På den måde ville den unge have trygheden og nærheden i den lærer, som vedkommende har respekt for og tillid til. Man kan sige som case, at den vanskelige elev f.eks. kun har tillid til matematiklæreren og vælger hende som vejleder. Hun har ingen vejlederuddannelse, men har et par timer på skemaet hertil, og hun indgår så i tæt dialog og kører parløb med den professionelle vejleder på skolen om den pågældende elev.

Friheden kommer i praksis til at gælde for de elever, der har størst behov for vejledning, som typisk er dem, der har mindst tillid til skolen, mindst tillid til systemet og oven i købet er dem, der er mindst afklarede om deres fremtid. De afklarede, målrettede, ressourcestærke elever, som ved, hvad de vil og har muligheder herfor, vil sandsynligvis ikke have behov for at vælge andre end den professionelle vejleder. Under alle omstændigheder vil man på den enkelte skole have kendskabet til den enkelte elevs forudsætninger og behov, så man kan prioritere de vanskelige og skæve elevers frihed til at vælge først.

Det er klart, at den højere kvalitet, der ville komme ud af det i vejledningen, og den større frihed for den enkelte elev ikke er gratis. Men som vi ser det, er den tætte vejledning og tilliden mellem vejleder og elev et fuldstændig afgørende redskab for at give de unge muligheden for at vælge det, der passer bedst for dem i forhold til ungdomsuddannelse og videre erhvervsmuligheder. Og derfor skal de nødvendige ressourcer bruges. Det er her, vi skal nå målsætningen om, at alle skal igennem en ungdomsuddannelse.

Kl. 13.05

Omkring selve lovforslaget vil jeg sige, at det er et grundlæggende problem, at man opretter

en løsrevet professionel vejlederbrigade, der uden kendskab til den enkelte skal vejlede f.eks. folkeskoleeleven i forhold til ungdomsuddannelse. Det er ganske simpelt ikke tæt nok på den enkelte elev. Og så i øvrigt at regeringen og andre partier tror, at det kan lade sig gøre at adskille vejledning om gennemførelse af uddannelse fra den øvrige vejledning, altså den, man skal have, når man skal fra folkeskolen og videre til et andet uddannelsesforløb. I praksis vil det være vanskeligt og sikkert også ganske upraktisk at adskille tingene på den måde. Det siger bl.a. Jytte Andersen, formanden for RUE, og det vil jeg sige er både mildt og meget venligt sagt.

I Enhedslisten finder vi det ganske tåbeligt at ville adskille de to former for vejledning. Man kan jo ikke adskille det forløb, man har på en folkeskole eller en ungdomsuddannelse for den sags skyld, fra det, man gerne vil bagefter.

Det er jo fuldstændig altafgørende, når man skal rådgive en elev eller vejlede en elev om, hvorvidt en elev skal fortsætte sin gymnasiale uddannelse, om vedkommende overhovedet skal bruge den gymnasiale uddannelse til noget som helst efterfølgende. Derfor vil der selvfølgelig være en tæt sammenknytning mellem de to ting.

Det vil altså sige, at vi mener, at det kun er på skrivebordet, at det faktisk giver mening at skille de to ting ad, og det vil altså sige, at lovforslaget kun giver mening på et skrivebord og ikke ude i virkelighedens verden.

Hvis man nu endelig insisterer på denne her mere centralistiske model, så vil vi i hvert fald som minimum bede om, at man sætter et maks. antal på, hvor mange elever en professionel vejleder kan have under sig. I virkeligheden også godt i tråd med den frie ungdomsuddannelse, hvor man opererer med maks. antal elever pr. vejleder for at sikre, at der dog er en vis form for kendskab til den enkelte elev, og at der faktisk er tid til også at tage hånd om dem, der har større behov for vejledning.

Vi har i og for sig ikke det store imod at forankre vejledning i kommunerne. Det kan man få en masse godt ud af. Man kan få et samarbejde på tværs af skolerne, som man måske ville ønske, man havde lidt mere af i dag. Man kunne gøre mere brug af hinandens ressourcer og hinandens viden. Men vi forstår ikke rigtig, hvorfor der lige skal være 50 vejledningscentre, hvordan man er kommet frem til det og med hvilken argumentation.